

Dosarul nr. 2ra-1552/22
2-19107494-01-2ra-26102022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Gh. Stratulat)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Pruteanu, Iu. Cotruță, I. Țurcan)

ÎNCHEIERE

28 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Dumitru Mardari
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eduard Obertinschi,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Eduard Obertinschi,
succesor în drepturi ale lui Viorel Trandafir, împotriva Societății cu Răspundere
Limitată „MVS Auto”, intervenient accesoriu Mihail Ciobanu cu privire la încasarea
sumei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 21 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 22 octombrie 2015, prin intermediul poștei (Vol.I, f.d.14), Viorel Trandafir,
reprezentat de avocatul stagiar Victoria Spînu, a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MVS Auto”, (în continuare SRL
„MVS Auto”), solicitând încasarea sumei de 2762,16 euro, constituită din datoria în
sumă de 1752,67 de euro, dobânda de întârziere în mărime de 1009,49 de euro,
precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, în baza contractului de vânzare-
cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013, a fost procurat de către SRL „MVS Auto”,
camionul de model DAF 95400, număr de înmatriculare xxxxx, la prețul de 6989,24
de euro. Conform contractului, camionul a fost predat în proprietatea pârâtului, fiind
întocmit actul de predare-primire din 10 septembrie 2013, semnat de ambele părți.
SRL „MVS Auto”, conform pct.2.2. din contract, urma să achite costul de 6989,24
de euro până la data de 10 octombrie 2013.

Reclamantul a afirmat că, în pofida prevederilor legale și angajamentelor
contractuale, SRL „MVS Auto” nu și-a executat în modul corespunzător
obligațiunile de plată, achitând parțial și tardiv doar suma de 5300,33 de euro. Astfel,
în data de 12 septembrie 2013 a achitat suma de 15000 de lei, ceea ce reprezenta
echivalentul a 880,29 de euro; la 31 decembrie 2013- suma de 7000 de lei, ceea ce
reprezenta echivalentul a 389,54 de euro; la data de 17 februarie 2014-suma de 5000
de lei, ceea ce reprezenta echivalentul a 270,32 de euro; la data de 22 septembrie
2014 -suma de 65676 de lei, ceea ce reprezenta echivalentul a 3542,39 de euro. În
data de 26 august 2015, suma datoriei formate în baza contractului de vânzare-
cumpărare, constituia 1752,67 de euro.

Având în vedere că, în sensul pct. 2.2. al contractului de vânzare-cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013, obligația de plată urma a fi executată până la data de 10 octombrie 2013, pentru perioada de întârziere 11 octombrie 2013-25 august 2015, urmează a fi încasată dobânda de 1009,49 de euro.

Prin încheierea din 16 noiembrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău, a fost înlocuit reclamantul Viorel Trandafir cu succesorul său în drepturi Eduard Obertinschi.

Prin hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins integral ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi ale lui Viorel Trandafir, împotriva SRL „MVS Auto” cu privire la încasarea sumei.

Prin decizia din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de către Eduard Obertinschi, succesor în drepturi ale lui Viorel Trandafir și s-a menținut hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin încheierea din 18 iulie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a considerat inadmisibil recursul declarat de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi ale lui Viorel Trandafir.

Prin încheierea din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire înaintată de Mihail Ciobanu împotriva deciziei din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Prin decizia din 13 februarie 2019 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de Mihail Ciobanu și s-a casat încheierea din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a restituit Curții de Apel Chișinău, în același complet de judecată, cauza pentru examinarea cererii de revizuire depuse de Mihail Ciobanu împotriva deciziei din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 21 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea de revizuire depusă de Mihail Ciobanu și s-a casat hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și decizia din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei spre rejudecare după competență în Judecătoria Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin încheierea protocolară din 17 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost atras în calitate de intervenient accesoriu, Mihail Ciobanu.

Prin hotărârea din 18 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi ale lui Viorel Trandafir, împotriva SRL „MVS Auto”, intervenient accesoriu Mihail Ciobanu cu privire la încasarea sumei.

Prin decizia din 21 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Eduard Obertinschi, reprezentat de avocatul Andrei Tarîța și s-a menținut hotărârea din 18 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În consolidarea soluției, instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu prevederile aplicabile la caz și criticile aduse în cererea de apel, a constatat că soluția a fost dată de către instanța de fond cu elucidarea pe deplin a circumstanțele cauzei, cu lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele invocate.

În acest sens, instanța de apel a notat că, Eduard Obertinschi a pretins încasarea de la SRL „MVS Auto”, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013, încheiat între Viorel Trandafir și SRL „MVS Auto” a diferenței de

preț neachitate pentru camionul de model DAF 95400, cu număr de înmatriculare xxxxx în sumă de 1752,67 de euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 1009,49 de euro, cheltuielilor de judecată.

În context au fost citate prevederile art.753 alin. (1), (2) Cod civil, în vigoare la momentul apariției raportului juridic litigios.

Totodată, instanța de apel a reținut că, prin esența sa contractul de vânzare-cumpărare este un contract sinalagmatic.

Or, potrivit art.704 alin.(1) Cod civil, fiecare dintre părți se obligă reciproc, astfel încât obligația fiecăreia din ele să fie corelativă obligației celeilalte.

Astfel, în temeiul contractului de vânzare cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013, ambele părți contractante, Viorel Trandafir și SRL „MVS Auto” s-au obligat reciproc, Viorel Trandafir s-a obligat să transmită camionul de model DAF 95400, cu număr de înmatriculare xxxxx, iar SRL „MVS Auto” s-a obligat să achite prețul de 6989,24 de euro.

Totodată, din actele cauzei rezultă că, la data de 07 mai 2014 a fost încheiat un alt contract de vânzare-cumpărare nr.7/5 potrivit căruia Mihail Ciobanu s-a obligat să transmită camionul de model DAF 95400, număr de înmatriculare xxxxx în proprietatea SRL „MVS-Auto”, care s-a obligat să plătească prețul de 4895, 06 euro până la data de 31 august 2014.

Iar din conținutul certificatului de înmatriculare seria A85974, rezultă că la data de 06 mai 2014, Mihail Ciobanu este proprietarul camionului în litigiu de model DAF 95 400, nr. de înmatriculare xxxxx.(f.d.47)

În aceste împrejurări, corect a fost reținut de către prima instanță precum că SRL „MVS-Auto” era în drept să refuze achitarea sumei restante conform contractului de vânzare cumpărare nr. 1/9 din 10 septembrie 2013, atât timp cât nu i-a fost transmis dreptul de proprietate asupra autocamionului litigios.

Instanța de apel a citat prevederile art.705 alin. (1), (2) Cod civil.

Instanța de apel a apreciat critic argumentul reclamantului precum că prin actul de primire predare din 10 septembrie 2013 a predat camionul în proprietatea SRL „MVS Auto” acesta fiind și momentul transmiterii dreptului de proprietate, în condițiile în care potrivit art.321 alin.(1) Cod civil, în vigoare la momentul constituirii raportului juridic litigios, dreptul de proprietate este transmis dobânditorului în momentul predării bunului mobil dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

La fel, au fost redată prevederile pct.2, pct.7, pct.8, pct.22 din Regulamentul cu privire la registrul de stat al transporturilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1047 din 08 noiembrie 1999.

Iar potrivit certificatului de înmatriculare al Î.S. „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, unitatea de transport camionul model DAF 95400, cu număr de înmatriculare xxxxx, din 06 mai 2014 este înmatriculat după Mihail Ciobanu.

Respectiv, întocmirea actului de primire-predare a camionului model DAF 95400, cu număr de înmatriculare xxxxx, nu a condus la încetarea dreptului de proprietate a reclamantului Viorel Trandafir, or, într-o situație contrară nu ar fi fost posibilă transmiterea dreptului de proprietate asupra camionului intervenientului accesoriu Mihail Ciobanu.

De altfel, transmiterea dreptului de proprietate asupra camionului DAF 95400, cu număr de înmatriculare xxxxx lui Mihail Ciobanu, denotă că reclamantul Viorel Trandafir, în mod intenționat nu și-a onorat obligația rezultată din contractul de vânzare cumpărare nr. 1/9 din 10 septembrie 2013 de a transmite dreptul de proprietate asupra bunului vândut cumpărătorului.

Conform art.315 alin. (1) Cod civil, proprietarul are drept de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunului.

La caz, SRL „MVS Auto” nu a avut dreptul de dispoziție asupra camionului model DAF 95400, cu număr de înmatriculare xxxxx, fapt care încă o dată demonstrează că Viorel Trandafir nu și-a onorat obligațiile contractuale rezultate din contractul de vânzare cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013, nefiind în drept să pretindă la executarea obligațiilor corelative.

Astfel, în condițiile în care reclamantul Viorel Trandafir nu a transmis dreptul de proprietate asupra camionului de model DAF 95400, număr de înmatriculare xxxxx SRL „MVS Auto”, dar lui Mihail Ciobanu, iar contractul încheiat la 07 mai 2014 între Mihail Ciobanu și SRL „MVS Auto” nu are efecte juridice pentru Viorel Trandafir (Obertinschi), ultimul nu este în drept să pretindă în temeiul contractului de vânzare cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013 pretinsa datorie în sumă de 1752,67 de euro, iar, pe cale de consecință și dobânda de întârziere în mărime de 1009,49 de euro.

De către instanța de apel nu a fost reținut argumentul apelantului precum că, camionul în litigiu a fost înregistrat fictiv după Mihail Ciobanu pentru a evita urmărirea acestuia de creditorii lui Viorel Trandafir, or, în condițiile în care acest contract nu a fost contestat, nefiind revocat de nimeni, ceea ce nu duce la anularea *ex officio* a acestui act juridic, până la anularea acestuia, se instituie, potrivit legii, prezumția legalității și veridicității acestuia.

Nu subzistă nici argumentul apelantului precum că SRL „MVS Auto” a ascuns faptul că prin hotărârea din 14 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, a devenit proprietarul camionului în litigiu, în condițiile în care dreptul de proprietate asupra camionului de model DAF 95400, număr de înmatriculare xxxxx, a SRL „MVS Auto” a fost dobândit de la Mihail Ciobanu în temeiul unui alt contract de vânzare cumpărare (07 mai 2014) și nicidecum de la reclamant în temeiul contractului de vânzare cumpărare nr.1/9 din 10 septembrie 2013 încheiat între Viorel Trandafir și „MVS Auto”.

În contextul prevederilor art.94 alin.(1), (3) Cod de procedură civilă, instanța de apel a conchis că fiind respinsă acțiunea, pe cale de consecință, reclamantul nu este îndreptățit să pretindă nici la compensarea cheltuielilor de judecată, or, soarta cerinței auxiliare urmează soarta cerinței de bază.

La 07 octombrie 2022, Eduard Obertinschi a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 21 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, precum și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanțele ierarhic inferioare au reținut că, momentul dobândirii dreptului de proprietate asupra camionului corespunde momentului înregistrării dreptului în registrul de stat al transporturilor, alegație

contrară legii care trebuia a fi aplicată, precum și care este rezultatul aplicării și interpretării eronate a legii.

Cu referire la prevederile art. 20 alin. (1), (2) din Legea pentru punerea în aplicare a Codului Civil, în contextul cărora dispozițiile capitolului II (Registrele de publicitate cu caracter constitutiv) din titlul V cartea întâi din Codul civil în redacția introdusă prin Legea nr. 133/2018, nu afectează drepturile care au fost dobândite înainte de 1 martie 2019 și care nu au fost înregistrate de către dobânditor înainte de 1 martie 2019. Dobânditorul dreptului dobândit înainte de 1 martie 2019 poate cere înregistrarea dreptului său. Dispozițiile alin. (1) din prezentul articol se aplică doar în privința registrului de stat al transporturilor, registrului navelor sau catalogului naval și a altor registre de publicitate cu caracter constitutiv (art. 420 din Codul civil), cărora, înainte de 1 martie 2019, legea nu le recunoștea caracterul constitutiv. Interpretările acestei norme legale sunt oferite pe site <https://animus.md/adnotari/lpa20/>, potrivit căruia înregistrarea dreptului de proprietate în registrul de stat al transporturilor (RST) avea doar caracter declarativ înainte de 14 ianuarie 2019. Începând cu 14 ianuarie 2019 înregistrarea drepturilor reale are caracter constitutiv ca efect al introducerii art. 312 din Legea nr. 131 din 7 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier. Totuși, aceasta nu înseamnă că, dacă înainte de 14 ianuarie 2019, cineva a dobândit dreptul de proprietate asupra unui automobil, dar nu și-a declarat dreptul prin înregistrare în registru, el își pierde dreptul la 14 ianuarie 2019, fiindcă la acea dată nu figurează ca proprietar în registru. Legea nouă trebuie să recunoască drepturile dobândite anterior, conform legii vechi (art. 7 Cod civil). Altfel, legea nouă ar avea efect de expropriere, ceea ce este inacceptabil prin prisma principiilor Constituției și ale CEDO. Deoarece înainte de 14 ianuarie 2019 înregistrările dreptului de proprietate în RST aveau doar caracter declarativ, un cumpărător de automobil devenea proprietar din moment ce erau îndeplinite condițiile art. ex 321 alin.(1) Cod civil, cumpărătorul să dețină un contract (uneori ascuns printr-o procură, ori rezumat la o simplă recipisă) și să intre în posesia automobilului (să primească cheile și, de multe ori, certificatul de înmatriculare deținut de persoana înregistrată ca proprietar în RST). Într-un caz de practică judiciară, s-a reținut că proprietar al automobilului nu este persoana înregistrată în RST, însă persoana care l-a cumpărat în anul 2011. Dacă persoana înregistrată este supusă urmăririi silite pentru încasarea unei datorii, sechestrul aplicat de executorul judecătoresc asupra automobilului este ilegal și trebuie ridicat. Instanța de judecată a recunoscut existența unui contract de vânzare-cumpărare pe baza recipisei dintre vânzător și cumpărător (decizia din 19 decembrie 2019 a Curții Supreme de Justiție, dosarul nr.2ra-1891/2019).

Recurentul a opinat că, instanța de apel în mod eronat a apreciat că, reieșind din prevederile art. 321 alin. (1) Cod civil, în redacția de până la modernizare și pct. 2, pct.7, pct.8, pct. 22 din Regulamentul cu privire la registrul de stat al transporturilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1047 din 08 noiembrie 1999, momentul predării camionului către SRL „MVS Auto” nu este și momentul transmiterii dreptului de proprietate asupra camionului. Așadar, potrivit contractului din 10 septembrie 2013 SRL „MVS Auto” era obligat să achite prețul de 6989,24 de euro până la data de 10 octombrie 2013, după care urma să primească actele de proprietate asupra camionului. Totuși, SRL „MVS Auto” nu și-a onorat obligațiile contractuale, acumulând o restanță la plata prețului de 1752,67 de euro.

Instanțele ierarhic inferioare nu au apreciat faptul că, atât reclamantul, cât și intervenientul accesoriu au recunoscut că camionul în litigiu a fost înregistrat fictiv după Mihail Ciobanu pentru a evita urmărirea acestuia de către creditorii lui Viorel Trandafir. Mai mult ca atât, camionul a fost înregistrat după Mihail Ciobanu la data de 06 mai 2014, iar până la acea dată „SRL „MVS Auto” nu achitase restanța din prețul convenit contractual, deși, termenul limită era data de 10 octombrie 2013. SRL „MVS Auto” a primit suficiente garanții, atât de la proprietarul fictiv, cât și de la proprietarul real, că în cazul executării obligației de plată a prețului, imediat se va executa obligația de înregistrare a dreptului de proprietate în registru. Or, așa cum prevede contractul de vânzare-cumpărare, obligația de plată a prețului anticipa momentul de executare a obligației corelative de înregistrare.

Prima instanță prin încheierea protocolară din 27 noiembrie 2020, în vederea concretizării unor circumstanțe relevante judecării cauzei, a reluat cercetarea judecătorească și a propus părților să prezinte un înscris, care să demonstreze cine este proprietarul camionului. Totuși, în următoarea ședință de judecată această circumstanță importantă pentru soluționarea cauzei nu a mai fost cercetată. Astfel, prima instanță, cât și instanța de apel, s-au rezumat în a constata că potrivit certificatului de înmatriculare din 06 mai 2014, proprietarul camionului în litigiu este Mihail Ciobanu.

Pe de o parte, în procedura pendinte SRL „MVS Auto” a invocat că dreptul de proprietate asupra camionului este înregistrat după Mihail Ciobanu, fapt pentru care nu achită restanța la prețul contractual, motiv din care și instanțele ierarhic inferioare au respins cererea de chemare în judecată, iar pe de altă parte, într-o altă procedură judecătorească, despre care nu a comunicat instanțelor ierarhic inferioare, își recunoaște dreptul de proprietate asupra camionului în litigiu.

Copia recursului declarat, prin scrisoarea datată cu 27 octombrie 2022 (Vol.II, f.d.150) a fost expediată în adresa intimaților și a fost recepționată la 31 octombrie 2022, conform avizelor de recepție (Vol.II, f.d.152-153).

Referințe la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu au parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 21 iunie 2022, iar cererea de recurs a fost depusă la 07 octombrie 2022.

Materialele cauzei atestă expedierea prin scrisoarea datată cu 22 august 2022 a copiei deciziei integrale a instanței de apel către participanții la proces, inclusiv prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.140). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Eduard Obertinschi, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eduard Obertinschi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Eduard Obertinschi.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Eduard Obertinschi împotriva deciziei din 21 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

Judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat